

max mode dober, grd, hudoben

thelma in louise

irena ostrouška

La passion de Jeanne d'Arc Trpljenje device Orleanske (Carl Theodor Dreyer, 1928)

La bête humaine Človek-zver (Jean Renoir, 1938)

Ninotschka Ninočka (Ernst Lubitsch, 1939)

The Great Dictator Veliki diktator (Charles Chaplin, 1940)

Some Like it Hot Nekateri so za vroče (Billy Wilder, 1959)

La religieuse Vernica (Jacques Rivette, 1966)

Straw Dogs Slamnati psi (Sam Peckinpah, 1971)

Amarcord (Federico Fellini, 1973)

Marquise d'O (Eric Rohmer, 1976)

Thelma and Louise Thelma in Louise (Ridley Scott, 1991)

Slovenski film

Tistega lepega dne (France Štiglic, 1962)

Thelma in Louise

Thelma and Louise

ZDA 1991 128 minut

režija Ridley Scott **produkcija** Ridley Scott, Mimi Polk **scenarij** Callie Khouri **fotografija** Adrian Biddle **glasba** Hans Zimmer **montaža** Thom Noble
scenografija Norris Spencer **kostumografija** Elizabeth McBride **igrajo** Geena Davis, Susan Sarandon, Harvey Keitel, Michael Madsen, Christopher McDonald, Stephen Tobolowsky, Brad Pitt, Timothy Carhart, Lucinda Jenny, Jason Beghe, Sonny Carl Davis, Ken Swofford, Shelly Desai, Carol Mansell, Stephen Polk, Rob Roy Fitzgerald, Jack Lindine, Noel Walcott

Ko sem še enkrat pregledala seznam povsem naključno, v trenutku izbranih filmov, sem ugotovila, da me nekako ganejo ženske junakinje (viktimizirane, še rajši pa herojske), zato je tudi razumljivo, da se mi je najmočnejši identifikacijski trenutek zgodil ob **Thelmi in Louise**. In čeprav ta ni edino merilo izbire, še zlasti ne pri filmu Ridleyja Scotta, ki ponuja prav toliko vsebinskih dvoumnosti ali (črno-belih) interpretativnih možnosti kot ugodja ob zgodbi. Prvi dvom: posilstvo in Louise, ki ustrelji obskurno moško žrtev, potem ko ta skuša (ali uspe?) posiliti njeno prijateljico Thelmo in ji on neprevidno odvrne "*Suck my cock*".

V zaporedju njunih domnevno nasilnih dejanj je potem razstrelitev kamiona voznika, ki ju je povsem običajno nagovarjal in pa zajetje policista, ki mu, preden ga zapreta v prtljažnik avtomobila, svetujeta, naj v prihodnje lepše ravna z ženo (čeprav ne vesta, kaj je z njo pravzaprav počel). Thelma in Louise sta pač junakinji tiste ameriške resničnosti, pred katero sta zbežali v pravljično potovanje brez konca: sive vsakdanjosti dolgočasnih ženskih vlog žene ali ljubimke, z vso kramo ženske maškarade, da bi se iz podobe všečne ženske kot po čudežu prelevile v neko drugo, le da se jima ta druga izmika. In v to maškarado sodi tudi ugajanje ali ugodje, vključno z neogibnimi verbalnimi nadlegovanji, ki kar "so" (to pomeni, da jih je treba vzeti v normalno naravo moško-ženske ekonomije). Užitek je še vedno postavljen v območje prepovedanega: Thelma stori resnični prekršek, oboroženi rop, potem ko jo po ljubezenski sceni z naključnim avtoštoparjem (Brad Pittom) ta okrade, ona pa se je z njim imela "prvič dobro v življenju". Toda nove – neodvisne, dejavne – Thelme ne vidimo v živo, pač pa v že predelani resničnosti, na video posnetku, ki ga zgroženemu, zadržtemu možu predvaja očetovski detektiv (Harvey Keitel). Medtem ko Thelma producira svojo novo podobo sodobnega ameriškega dekleta, pa Louise malce preprosto zavrne staro: že se želi našminkati, a na koncu resignirano zabriše šminko iz avtomobila. Drugi dvom: je to bilo res ali samo pravljičica. Proti svojemu koncu se Thelma in Louise vozita v irealno modro-rumeni ameriški puščavi in tik pred koncem se poljubita, da lažje poletita v nebo. Ko se ženska junakinja tako dokončno znajde v brezizhodni ujetosti med dvema podobama, tisto prej in ono, ki bi lahko bila, je njeno zgodbo seveda najlažje skleniti s smrtjo – s pretvezo, da je ta le simbolična združitev dveh (podob in junakinj). Po vsem tem mi je tudi jasneje, zakaj sem izbrala ta film: kot da bi bil ves ta komentar pravzaprav dialog in monolog. Ampak, če bi me kdo vprašal, s katero sem se identificirala, bi gotovo izbrala Louise.

Susan Sarandon, Geena Davis